

„...Villanyom, izzik a villany”

Vas gép helyett is
kézzel bírok csak írni.
Hol vagy villanygépem?
Kezem villanyoz.
Csuklótól karizmon át
vállig.
Kezem olykor
egy-egy tárgytól akaratlan
elválík,
italom lottyan,
szemközt a másik
orcán csorog.
Már ily író vagyok.

Az Idő

(Ércnél maradandóbb)

Nem szén, vas, gén, chip sora.
Nem montánunió, soha.
Az Idő az örök
Momentánunió.

Az Idő (2.)

Észnél maradandóbb.
Ércnél madarandóbb.
Eszemnél főként, főnixként,
akkor voltam,
mikor madarammal voltam.

*

– Észnél vagy?
– Momentánomnál vagyok!

Dupla ablak

Nem ismerni túl kevés.
Ismerni túl sok.

Életem nem jó, bár
jobb híján a legjobb.
Még nem is nagy ár,
hogy belefér
mind a sivár.
A dupla ablakon
még kiugorhatom?
Ki se ugorhatom?

Csak azért?

Csak azért, kezdett vég,
miért írok? 1960–2011?
Hogy elmondjam, minek
nem írok? nem bírok?
Csak azért már, még:
mit érintkezem már még?
Hogy ne érintkezzek?
Ez csak a kezdet? vég?
Fáj, villanyoz kezem?
Nem villanyoz fel egyebem?
Csak ezért? Mindenem
csak? De *mi* mindenem?

Elhagyott

Járásom elhagyott,
külsőt nem tartok.
Csak a főmű Idő tart,
momentánunió-mart,
békes gépről Vörösmart.
Gépem nem jár, helyette
csak a villany, kezembe.
Evilági mondóka,
hogy az égben, azóta.

Sehova

Aki még utazik, jaj,
kicsiben utazik, haj.
Nagyban az utazik, haj,
aki nem utazik, jaj.
Én nem utazom, jaj, haj
nem járok sehovaj,
helyben jár a' sora, baj?
hogy elvisz roncs valóm, maj',
tucat roncstelep-bajom, targally.